

Passió pels vestits

Vicent Álvarez

Una de les coses més curioses del pas a la democràcia va estar el del vestuari. Abans, en el període de lluita, tota la gent que feia política vestia igual; la política era un compromís que comportava riscos i tothom vestia de *progre* (caçadora, pana, jaqueta d'esport...). Ara, la gent que fa política en general ho fa com professió, i la forma de diferenciar-se de la resta dels mortals és lluir un vestit, pantaló i jaqueta de conjunt, i la veritat és que a hores d'ara la classe política a penes es diferencia entre ella, salvant alguna escassa excepció.

He vist com la gran majoria d'amics que han acabat amb algun càrrec polític el primer que han fet és comprar-ne vestits i corbates. Als primers moments, quan encara per obligació tenia que portar un vestuari de ritual davant dels tribunals no eixia de la meua perplexitat. A mi m'obligaven, i en quant es va liberalitzar la judicatura la veritat és que vaig jubilar els vestits i les corbates.

I això passa a tot arreu, especialment quant fa als homes. Les dones són una altra cosa, encara que, igualment, hi ha pautes, i algunes quan tenen càrrec es dediquen a lluir modelets. De tot el conjunt de personatges el que més m'ha cridat l'atenció és el cas de l'expresident Zaplana, amb els vestits impecables i esperonejats, i no oblidem els mocassins cars o els rellotges.

No resulta, doncs, gens estrany que la millor forma de ser ben vist pels polítics de torn resulte el regal del vestit, i en general la indumentària. Ara el tema ha passat a un primer pla, amb la relliscada del nostre president Camps. Regalar vestits per obtindre favors, o simplement per quedar bé? De poc importa la resposta, acceptar regals d'aquesta mena deu ser una pràctica prou estesa ja que el polític necessita, segons creuen, del vestit. En ve al cap una frase que de menut escoltava -en la llengua de l'imperi, per cert- allò "que el hábito no hace el monje". Si la classe política pensa

en termes d'acostament a la gent, crec que el tema de l'hàbit o la corbata no comptaria. Les coses, però, són com són.

Els nostres polítics, els de l' esquerra, tal vegada haurien de reflexionar: al final si tots van vestits igual, les diferències van minvant, i no estaria de més buscar la diferència, en l'hàbit, i per descomptat en més coses.